

Prijazna beseda in nasvet

Jelena Lolić

Kar nerada nam uide pohvalna beseda o natakarih in natakarih, ki delajo v gostinskih obratih družbenega sektorja. Prepričani smo, da Jelena Lolić iz pizzerije Triglav v Moša Pijadejevi ulici ni osamljen primer mlade delavke, ki ima rada svoj poklic in kolektiv, s katerim dela ter se

trudi, da bi te »super, enkratne« odnose med njimi prelila tudi na goste.

»Če se obiskovalec ne more odločiti, katera pizza bi najbolj ustrezala njegovemu okusu, mu vendar moram prijazno in strpno razložiti vsebino obloge posameznih primerkov in mu svetovati najboljše. V štirih letih, kar delam tu, sem se naučila oceniti, ali bo gost bolj zadovoljen s Triglavsko, Ljubljansko ali Posebno pizzo. Malokrat sem se zmotila in vedno znova sem vesela, ko me gostje pohvalijo,« je izluščila svoje razmerje do ljubiteljev te italijanske posebnosti naša sogovornica.

Jelena Lolić je prišla iz Banja Luke. Slovenščina ji teče čisteje, kot prenekaterim Ljubljancem. Prijaznosti in jezika so jo naučili v gostinski šoli na Poljanski cesti in upamo, da je imela obilo sošolcev in sošolk, ki so zapustili to našo šolo z enako doto.

Dobro počutje in zaupanje strank

S servisom El Niš na Gregorčičevi 13 a nekaj časa nisem bil zadovoljen. Motilo me je, da niso dvigali telefonske slušalke, da so v sprejemnici govorili le srbohrvaško in se niso trudili razumeti kupca, pa

tudi roki za popravilo so bili ohlapni. Ko sem nedavno vprašal za popravilo barvnega televizorja, sem bil prijetno presenečen nad kopico sprememb, ki sem jih zasledil v njihovem osebnem in poslov-

Ljubo Vujadinovič

nem razmerju do lastnika aparata, ki ga lahko popravijo v omenjenih delavnicah.

»Pred dvema letoma sem postal vodja tega obrata. Takrat je imel na upravi servisov El Niš v Beogradu 700 tisoč dinarjev dolga. Dogovorili smo se, da bomo spremenili

Vztrajnost – pot do uspeha

Kupci, ki zahajajo v prodajalno MERCATOR-TOZD GOLOVEC na Trgu francoske revolucije 3, so nas opozorili na izjemno ustrežljivost tamkajšnjih trgov in požrtvovalnost poslovođkinje.

Rozka Lindič: V trgovini delam 37 let. Poslovođkinja sem 34 let, v tej prodajalni pa mi teče že 25. leto. Imamo stalne stranke, ki cenijo dobro in prijazno postrežbo ter vedo, da

tok delovanja in obnašanja. Lahko rečem, da nam je to uspelo s prizadevanjem vseh delavcev. Sedaj presegamo norme za 30 odstotkov. Uvedli smo sobotna dežurstva. Popravilo TV sprejemnika z manjšo okvaro opravimo v enem dnevu, hitro dvigamo telefonske slušalke, obisk določenega območja opravimo najmanj enkrat tedensko, itn. Vse to pa ni lahko koordinirati, saj naših 13 delavcev z devetimi vozili vozi skoraj po tretjini Slovenije.

Kljub temu da sem iz Črne gore in sem šele dve leti v Ljubljani, sem se naučil slovensko in poskrbel sem, da v naših prostorih gojimo pisano in govorno besedo Ljubljancem. Te spremembe so prav gotovo, tako upam, ugodno vplivale tudi na počutje strank v naši sprejemnici in na večje zaupanje v naše delo,« je izlil nekaj značilnosti dveletnega napora Ljubo Vujadinovič.

Rozka Lindič

pridejo stalne stranke iz ljubljanske okolice.

Pozna popoldanska ura je že tekla, ko smo beležili te besede v skromnem prostoru za trgovino. Uradni del službe je že potekel, Rozka pa je marljivo upravljala administrativna opravila. Kljub družini, ki se je menda že navadila njene nadpovprečne odsotnosti.

VSE VEČ JE UREJENIH OTROŠKIH IGRIŠČ

Od varne gugalnice do čistega peskovnika

Naša občina se ne more pohvaliti s kakimi velikimi zelenimi površinami, saj je že Tivoli precej od rok. Zato pa posebej pridejo do veljave vsa otroška igrišča v središču mesta, ki skorajda nikoli niso prazna, saj se otroci še kako radi igrajo na njih. Pri tem je treba pohvaliti našo občinsko komunalno skupnost, ki si resnično prizadeva, da bi vseh 21 otroških igrišč, kolikor jih premore, spravila v red in jih posodobila.

»Odkar smo leta 1979 prevzeli v upravljanje otroška igrišča, smo jih obnovili osem, pet jih bomo v kratkem, ostali pa pridejo postopoma na vrsto. Žal nimamo v načrtih nobenega novega igrišča, saj v naši občini ni prostora. V pošteb bo prišla le nova soseska Plinarna, to je vse,« je povedal Jože Avsec, sekretar komunalne skupnosti.

Pri tem velja pripomniti, da poprej nihče ni skrbel za otroška igrišča in mnoga so propadla. Letošnje leto so namenili okrog 4,2 milijona dinarjev za vzdrževanje in obnavljanje otroških igrišč, kar ni ravno malo. Radi bi preuredili in sploh izboljšali otroška igrišča na Rozmanovi, a se ni toliko zataknilo pri denarju, kolikor se je zataknilo pri premoženjsko-pravnem stanju

zemlje, na kateri je sedanje igrišče, ki pa je, po pravici povedano, precej skromno.

»Lastniki stanovanj v sosednjih hišah imajo namreč delež uživalne pravice na tem ozemlju in krajevna skupnost se zdaj z njimi pogovarja, da bi dovolili poseg,« je razložil Jože Avsec.

Zdaj je tam v glavnem samo peskovnik. Na novem igrišču bi postavili tudi druga igrala, predvsem pa zasadili drevje, da bi bilo bolj zeleno. S tem bi bil tudi kare med Ilirsko, Rozmanovo, Hrvatskim trgov in Trubarjevo lepši. Sicer pa ima ta prostor sploh prioriteto za ureditev in prav bi bilo, ko bi stanovanjci čim prej izrekli svoj »da« za začetek del na igrišču.

Kar zadeva opremo igrišč, sodeluje komunalna skup-

nost z oblikovalci, ki se posebej ukvarjajo z otroškimi igrišči. Počasi bi zastarele gugalnice in drugo opremo, ki je včasih tudi nevarna, zamenjali s sodobnejšo. To pomeni, da bi jih nadomestili z bolj zaobljenimi, lesenimi igrali, kakršna že dolgo uporabljajo v svetu.

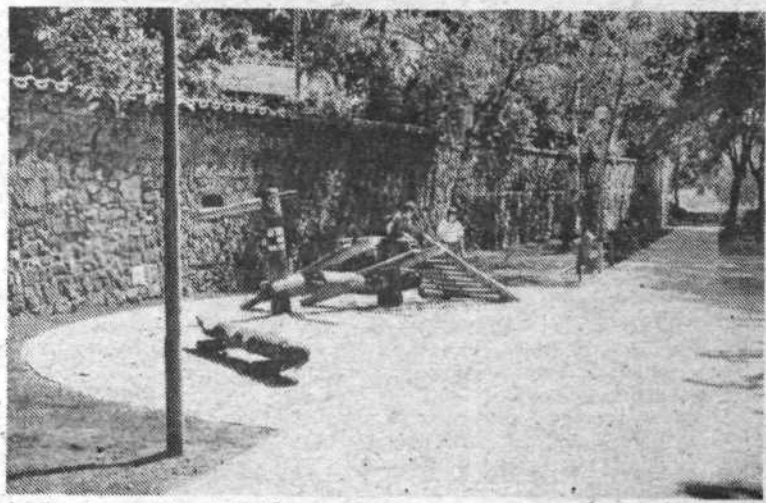
No, med vsemi temi dobrimi novicami pa visi večna senca nad našimi otroškimi igrišči. To je objestnost, vandalizem ponočnjakov, ki se vse prevečkrat izživljajo na

gugalnicah in drugih igralih. Režejo vrvi, krivijo žice, trgajo deske in včasih opustošijo celo igrišče. Tarča takšnih nočnih razgrajanj so zlasti parki, kakršen je Leninov park. Tu so komunalci često brez moči.

Krivo je pač pomanjkanje kulture. To se kaže tudi v tem, da ljudje puščajo pse na igrišča, da le-ti onesnažijo peskovnike. Otroci, ki se potem igrajo v takem pesku, so v nevarnosti, da zbolijo. Lastniki psov bi to morali preprečiti. V svetu so za to predvidene visoke kazni in ponekod so šli celo tako daleč, da morajo pasji lastniki hoditi naokoli z metlicami in lopaticami, da sproti počistijo za svojimi živalmi. Drugod pa premorejo tudi živalska stranišča, kar pa je morda že druga skrajnost.

A. A.

Igrala naj bodo taka, da bo čim manj možnosti za poškodbe

Ivan Prijatelj v svoji delavnici

OBRNIK STARE ŠOLE S SODOBNIMI PRIJEMI

Strganih čevljev je že kar preveč

»Ne sprejemam popravil do nadaljnega«, je pisalo na listku, ki je visel na vratih delavnice čevljarja Ivana Prijatelja na Vegovi 12. Prvič sem zasledil to neprijetno opozorilo na durih delavnice, za katero pravi uporabnik, da bi bila primerna, če bi bila še enkrat večja. Šele pri okrog 25 kvadratnih metrih velikem lokalu je mogoče vpeljati delo tako, kot pričakuje obrtnik in stranke. Dobrih deset kvadratov pa je le izzivanje, ki sicer omogoča delo enemu človeku, ne zadovolji pa kadrovskih potreb delavnice in najširših zahtev lastnikov čevljev.

»Pred 1. novembrom in 1. majem prinesejo v popravilo toliko obuval, da moram obesiti to obvestilo. Imam pa občutek, da se bodo temu terminu priključila še nova obdobja. Vse več ljudi prinaša v popravilo čevlje in škornje. Od delavcev do funkcionarjev. To ni nič nenavadnega, saj je potrebno odšteti za čevlje do pet, za škornje pa kar do 12 tisočakov. Pri nas pa se še vedno pogovarjamo v stotakah,« je nanizal nekaj opažanj postavljeni čevljar.

Ivan Prijatelj je predstavnik tretjega rodu čevljarske družine iz Dobrepolj. Na Vegovi 12 ima delavnico štiri leta, prej je delal v Supermarketu in v različnih čevljarskih podjetjih. Lastnik spričevala o opravljeni poklicni šoli je že 33 let.

»Ne žuli me le (saj kot čevljar lahko uporabimo ta povedek, kajne) premajhen prostor, ampak tudi prepoved uvoza strojev. Nujno bi potreboval stiskalnico za templance. Ker te ne smem uvoziti, se moram še vedno odločati za počasno lepljenje in celo zabijanje podplatov z lesenimi klini. Ljudje prinašajo v zadnjem času v popravilo celo tako staro obutev.«

Ivanova delavnica se uradno imenuje sicer »Hitra popravilnica čevljev – PETE EXPRES«, pa bi prav gotovo zaslužila ime »Zadruga«. Pred sezono kupi okrog 500 parov zadrž vseh dolžin in ob sobotah doma nemoteno zamenja v teh predzimskih tednih najmanj toliko zapiralk škornjev in zimskih obuval. Po tem in po njegovi »stari šoli«, ki se ne boji spopasti niti z iglo in dreto, ga poznajo od Medvoda do Trzina in Velikih Lašč. In še nekaj cenijo vsi, ki postavljajo predenji obutev. Vedno skuša najti rešitev za obiskovalčeve težave. Če je ne vidi v njegovi delavnici, napoti gosta k čevljarju, ki trenutno ima material, katerega je v njegovi delavnici zmanjkalo. Vsota za uvoz približno polovice potrebnega čevljarskega materiala je majhna in zato žal hitro, prehitro izkoriščena.

STANE JESENOVEC